

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐάλλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχ.). — Ἡ ΕΡΤΥΧΙΑ, φανταστικὸν διήγημα, κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἰσαρχίαις 6. Ἐν τῇ ἰσχυτερῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4. ΦΓΑΑ προηγούμενα λιπτά 20.

— Κυρία Μίτσελσον, ὁ πολυσαρκὸς ἑκεῖνος γηραιὸς ξένος εἶνε ἀγύρτης... (Σελ. 101).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετὰφρασις Χαρχαλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδιου προηγούμενου φύλλον).

Εἰς ποῖον σημεῖον λοιπὸν εὐρισκόμην; Ἄ! ναί! — Ἡ νεανίς ἐλιποθύμησεν, ἀφου ἔπιε μετὰ τῆς κομῆσεως τὸ τέϊόν της· ἡ περίπτωσις αὕτη θὰ μ' ἐνδιέφερον ἴσως, ἐὰν ἦμην ἰατρός της, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦμην, μόνον ἀνίαν μοι προὔξενησεν. Ὅταν ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις της, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, εὐρέθη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, συντροφευομένη ὑπὸ τῆς κυρίας μόνης τοῦ ξενώου. Ἡ κόμησάς θεωροῦσα ὅτι ἦτο ἤδη ἐξώρας καὶ ὅτι δὲν ἦ-

δύνατο περισσώτερον νὰ μείνῃ ἐν τῇ κώμῃ, ἀπῆλθεν, ἀμὰ ἡ νεανίς ἔδωκε σημεῖα ζωῆς, ἡ δὲ ξενωδόχος ἔσχε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ δωματίου της. Μείνωσα μόνη ἠρεῦνησεν ἐν τῷ στηθαίῳ της — λυποῦμαι διότι δευτέραν φοράν ἐπανερχομαι εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην λεπτομέρειαν — ἀνεῦρε δ' ἐν αὐτῷ τὰς δύο ἐπιστολάς ὅπως ἀνεπάφους, εἰ καὶ παραδόξως συντεθλασμένας. Διαρκούσης τῆς νυκτὸς ὑπέστη σκοτοδινιάσεις τινάς, ἀλλὰ τὴν πρῶτῃν εὐρέθη εἰς κατάστασιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ ταξιδεύσῃ. Ἐδῶκεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἀπευθυνομένην εἰς τὸν εὐπατριδὴν τοῦ Λονδίνου — τὸν

ἀγνωστον τοῦτον τὸν ὅποιον δὲν εἰξεύρω — ἔπειτα δὲ ἀκολουθοῦσα ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον τὰς ὁδηγίας της, μοι ἐνεχείρισεν ἰδιοχείρως τὴν δευτέραν ἐπιστολήν. Αὕτη ἦτο ἡ γυμνὴ ἀλήθεια καὶ μολονότι οὐδὲν ἄλλως ἢ δύνατο νὰ μεμθῆ ἑαυτὴν δι' ἐκουσίαν ἀμέλειαν ἦτο λίαν τεταραγμένη. Ἀγωνιωδῶς ἐξελιπάρει μίαν λέξιν ἀπαντήσεως. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὁ Λουδοβίκος νομίζει ὅτι αἱ ἐκκρίσεις ἐπανελήφθησαν. Τοῦτο εἶνε δυνατὸν ἀλλὰ τὸ μάλλον ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπώλεσα τὴν ὑπομνήν μου. Ἦνοιζα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐπεπέδη, ὅπως θέσω τέρας εἰς τὴν ἐκ-

χειλίσιν ταύτην τῶν χυδαίων λόγων.
— Πού ὄλα αὐτὰ θὰ καταλήξουν; ἠρώτησα.

Ἡ ἄξιστος θαλαμηπόλος τῆς ἀνεψιάς μου ἠτένισε βλοσυρῶς καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἐξηγήσέ μου σύ, εἶπον εἰς τὸν ὑπηρετὴν μου. Ἐρμήνευσέ μου, Λουδοβίκε, ὅλην αὐτὴν τὴν πολυλογία. Ὁ Λουδοβίκος ὑπέκουσε καὶ ἐπεχείρησε νὰ μοι τὰ ἐρμηνεύσῃ· ἀλλ' ἀμέσως ἐκρημνίσθη εἰς ἀχανῆ ἄβυσσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νεῆνις ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν ἐνθυμούμαι τῇ ἀληθείᾳ νὰ διασκεδάσῃ ποτε, ὅσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τοὺς ἀφῆκα συζητοῦντας ἐν τῇ ταραχῇ των, ἐφ' ὧσον ἐρακιδρονομήν. Ὅταν ἔπαυσαν νὰ με διασκεδάζωσιν, ἔθηκα εἰς κίνησιν τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐπανήγαγον αὐτοὺς εἰς τὰ ὄριά των.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐπέμβασις μου, μοὶ ἐπέτρεψε μετὰ τινα ἀνάπαυαν νὰ διαλευκάνω τὴν περιπλοκὸν ἀφήγησιν τῆς νεῆνιδος.

Ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ ταραχὴ τοῦ πνεύματός της προήρχετο ἐκ τῆς ἀδυναμίας εἰς ἣν εὐρίσκετο, ἕνεκα τῶν συμβάντων, ἀτινα μοὶ ἐξέθηκε λεπτομερῶς, τοῦ νὰ λάβῃ τὰς συμπληρωματικὰς παραγγελίας, ἃς διεβίβαζεν αὐτῇ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ διὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐφοβεῖτο μὴ ἦσαν οὐσιωδέσταται διὰ τὰ συμφέροντα τῆς κυρίας της. Θὰ μετέβαινε νὰ ζητήσῃ αὐτὰς εἰς τὸ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἢ καὶ τὴν νύκτα, ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὸν σὶρ Πέρσιβαλ· καὶ αἱ ῥηταὶ συστάσεις τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πρωϊνὴν ἀμαξοστοιχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἐκώλυσαν αὐτὴν νὰ διέλθῃ μίαν ἔτι ἡμέραν ἐν τῷ ξενῶνι. Ἀνησυχεῖ τὰ μέγιστα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη λιποθυμία θὰ καθίστα αὐτὴν ἔνοχον ἀμελείας ἀπέναντι τῆς κυρίας της καὶ με παρεκάλει ταπεινότερα νὰ τῇ εἶπῃ ἐὰν ἤρμοζε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ἐγγράφως τὰς ἐξηγήσεις αὐτῆς καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, αἰτουμένη τὰς συμπληρωματικὰς ὁδηγίας, ἃς εἶχε, ἴσως νὰ τῇ δώσῃ, ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ τῇ διαβιβάσῃ αὐτὰς ἐκ νέου δι' ἐπιστολῆς.

Καίτοι ἡ τελευταία αὐτῆ παραγράφος εἶνε ἐκτάκτως ἀτεχνος καὶ πεζή, δὲν θὰ ζητήσω ἐν τούτοις συγγνώμην, διότι συνέταξα αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως κατὰ ῥητὴν διαταγὴν. Ὅσον ἀνεξήγητον καὶ ἄν φαίνεται τοῦτο, ὑπάρχουσι ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους ἔχουσι περισσότερον ἐνδιαφέρον οἱ πρὸς ἐμὲ λόγοι τῆς θαλαμηπόλου τῆς ἀνεψιάς μου ἀπὸ τοὺς πρὸς αὐτὴν ἰδικούς μου. Εἶνε διασκεδαστικὴ τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἀντίθεσις αὐτῆ τῆς καλαισθησίας.

— Θὰ σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, κύριε, ἐὰν ἔχητε τὴν καλοσύνην νὰ μοι εἴπητε τί νομίζετε καλλίτερον νὰ κάμω, συνεπέρανεν ἡ νεῆνις.

— Ἀφῆσε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, ἀπήντησα, τροποποιᾶν τὸ ὕψος μου ἀναλόγως πρὸς τὰ ὅσα τὰ ὁποῖα με ἤκουον. Ἐχω ἀμετάτρεπτον συνήθειαν ν' ἀφίνω τὰ πράγ-

ματα εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκονται. Εἶπον... Ἐχετε ἄλλο τι;

— Ἐὰν νομίζετε, κύριε, ὅτι γράφουσα θὰ φανῶ λαμβάνουσα πολὺ μέγα θάρρος, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ τοιμήσω νὰ τὸ κάμω. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ τόσον πολὺ νὰ πράξω ὅ,τι δυνατὸν διὰ νὰ ὑπηρετήσω πιστῶς τὴν κυρίαν μου...

Οἱ ἄνθρωποι τῆς κατωτάτης τάξεως δὲν γνωρίζουσι σχεδὸν πότε καὶ πῶς θὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ μίαν αἰθουσαν. Πρὸς τοῦτο ἔχουσι πάντοτε ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τῶν ἀνωτέρων των. Παρητήρησα λοιπὸν ὅτι ἦτο καιρὸς καὶ ἡ νεῆνις αὕτη νὰ τύχῃ τῆς συνδρομῆς μου διὰ ν' ἀναχωρήσῃ. Δύο μόνον λέξεις μετὰ προσοχῆς ἐλέχθησάν μοι ἤρκεσαν πρὸς τοῦτο.

— Χαῖρε, κόρη μου!

Εἶτε ἐνδοθεν εἶτε ἐξωθεν τῆς παραδόξου ταύτης κόρης, αἶφνης ἔτριξε κἄτι. Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις τὴν παρετήρει—τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἔκαμνα—λέγει ὅτι πάντοτε ὁσάκις ὑποκλίνεται αὕτη τρίζει. Περιέργος σύμπτωσις! Τὰ ὑποδήματα τῆς ἔτριξαν, τὸ ἐπιστήθιον της, ἢ τὰ κόκκινά της; Ὁ Λουδοβίκος νομίζει ὅτι ἔτριξε τὸ ἐπιστήθιον της. Παραδόξον καὶ τοῦτο!

Εὐθύς, ὡς ἔμεινα μόνος, παρεδόθην εἰς ἐλαφρὸν ὕπνον, τοῦ ὁποίου πράγματι εἶχον ἀνάγκην. Ὅταν ἀρυπνίσθην, ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπητῆς μας Μαριάννας εὐρέθη ὑπὸ τὰ βλέμματά μου. Ἐὰν εἶχον τὴν ἐλαχίστην γνώσιν τοῦ περιεχομένου, βεβαίως οὔτε θὰ τὴν ἀπεσφραγίζον. Κατὰ δυστυχίαν μου ὅμως, μὴ ἔχον ὑπόνοιαν τινα, ἀνέγνων ὅ,τι μοὶ ἔγραφεν ἡ Μαριάννα. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ εἶμαι τεταραγμένος ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εἶμαι φυσικῶς εὐθυμὸς τὸν χαρακτηῖρα ὅσον ὀλίγοι. Χαρίζομαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὐδὲν δὲ με προσβάλλει. Ἄλλὰ—ἔσχον ἤδη τὴν ευκαιρίαν νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ταύτην—καὶ ἡ ὑπομονὴ μου ἔχει τὰ ὄριά της. Ἐπαναθέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαριάννας ἡσθανόμην ἑμαυτόν, καὶ δικαίως, θυσιασθέντα.

Θὰ σημειώσω ἐνταῦθα μίαν παρατήρησιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἐφαρμόζεται εἰς τὸ σπουδαιότατον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα, διότι ἄλλως δὲν θ' ἀνέγραψον αὐτὴν ἐν τῇ διηγῆσει μου.

Οὐδὲν κατ' ἐμὴν γνώμην, καταδεικνύει τόσον φανερὰ τὸν μουσαρὸν ἐγωϊσμόν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ὅσον ἡ διαγωγὴ τὴν ὁποίαν δεικνύουσι αἱ ἐγγάμοι πάσης κοινωνικῆς τάξεως πρὸς τοὺς ἀγάμους. Ἐὰν ἀπαξ δειχθῇ τις ἀρκούντως περιεστραμμένος καὶ αὐστηρὸς πρὸς ἑαυτόν, ὥστε ν' ἀρνηθῇ νὰ προσθήσῃ μίαν ἔτι οἰκογένειαν εἰς πληθυσμὸν ὑπεράφθονον ἤδη, σημειοῦται ἀμέσως ὡς καταδικωτέος ὑπὸ τῶν ἐγγάμων φίλων του, οἵτινες δὲν ἔσχον οὔτε τὸν αὐτὸν κοινὸν νοῦν, οὔτε τὴν αὐτὴν αὐταπάρησιν, θεωρούμενος ὡς φυσικὸν δοχεῖον, ὅλων σχεδὸν τῶν συζυγικῶν αὐτῶν δυσαρρεσκειῶν, καὶ ὡς ἐπίσημος φίλος ὅλων τῶν τέκνων των. Οἱ τε σύζυγοι καὶ αἱ σύζυγοι ὀμιλοῦσι περὶ τῶν φροντίδων καὶ ἐνοχλήσεων, ἃς συνεπάγεται ὁ γάμος

ἀλλ' οἱ ἐκ τούτου ὑποφέροντες εἶνε κυρίως οἱ ἀνύπανδροι καὶ αἱ κόραι. Περὶ τούτου δύνασθε νὰ κρίνητε ἐκ τοῦ ἐξῆς συμβάντος. Εἶμαι ἄγαμος—φρονίμως ποιών—ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μου Φίλιππος εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ νυμφευθῇ. Ἀποθνήσκων δὲ τί κάμνει; Μοὺ κληροδοτεῖ τὴν κόρην του. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶνε καλὴ κόρη, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ μίχ φοβερὰ εὐθύνη. Διατί νὰ τὴν φορτωθῶ; Διότι, ὡς ἄγαμος, εἶμαι, φαίνεται, ὑποχρεωμένος νὰνακουρίζω ἀπὸ παντός βάρους τοὺς ἐλθόντας εἰς γάμον ἐκ τῶν συγγενῶν μου. Ἀπὸ τῆς εὐθύνης ταύτης, ἦν μοι ἐπέβλεπεν ὁ ἀδελφός, κατώρθωσα νὰπαλλάχθῃ. Μετὰ δυσκολίας ἀνηκούστους καὶ μυρία ἄλλα ἐμπόδια ὑπανδρεύω τὴν ἀνεψιάν μου μετ' ἐκείνου, ὃν προῶρισεν αὐτῇ ὁ πατήρ της. Οἱ σύζυγοι ὅμως οὔτοι δὲν συνεννοοῦνται πολὺ καλὰ, ἢ δὲ κακῆ των αὕτη συνεννόησις ἔχει δυσκρέστους συνεπειάς. Ἡ ἀνεψία μου δὲ τί κάμνει; Ὅλας τὰς συνεπειάς ταύτας μεταφέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Καὶ διατί ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου; Διότι, ὡς ἄγαμος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰπαλλάττω τοὺς ἐγγάμους συγγενεῖς μου πάσης ἀνησυχίας ἐπισκηπτούσης ἐπ' αὐτῶν. Δυστυχεῖς ἄγαμοι! Ὡ! ἀθλία ἀνθρωπίνη φύσις!

Εἶνε ὅλως ἀνοφελὲς νὰ εἶπω, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας περιεῖχεν ἀπειλὰς κατ' ἐμοῦ. Ὅλοι νομίζουσι ὅτι δικαιούνται νὰ με ἀπειλώσιν. Ἄψοχοι αἱ συμφοραὶ θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, προωρισμένης εἰς τοὺς καταχθονίους Θεοὺς, ἐὰν ἐδίσταζον νὰ μεταβάλω τὸ Λίμμεριτζ-Χάουζ εἰς ἄστυον τῆς ἀνεψιάς μου καὶ τῶν δυστυχῶν αὐτῆς. Μόλα ταῦτα ἐγὼ ἐδίσταζον.

Εἶπον ἤδη ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μαριάνναν, διὰ νὰποφεύγω τὰς ταραχάς. Ἄλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ συνέπειαι, αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς ἀπειρισκέπτου προτάσεως, ἦν μοι ἀπηύθυνεν, ἔπρεπε φυσικὰ νὰ μὴ σταματήσουν. Ἐὰν ἤνοιγον τὰς θύρας τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ, ὡς ἄστυον εἰς τὴν κυρίαν Κλαῦδ, τίς θὰ μ' ἐξησφάλιζε κατὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλαῦδ, καταδιώκοντος αὐτὴν καὶ θεωροῦντος ὡς ὕβριν τὴν ὑπ' ἐμοῦ παρεχομένην εἰς τὴν γυναῖκά του προστασίαν; Ἐν τῇ πιθανῇ ταύτῃ πορείᾳ τῶν πραγμάτων, διέβλεπον τόσῳ μέγαν λαβύρινθον στενοχωριῶν, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ κατοπτρεύσω προηγουμένως τὸ ἔδαφος, πρὶν ἡ ἀναλαβῶ ὑποχρέωσιν τινα. Ἐγραψάμ συνεπῶς εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μαριάνναν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ ἐλθῇ ἐδῶ κατ' ἀρχὰς μόνη διὰ νὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐκτενῶς καὶ ἐμβριθῶς περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐὰν κατώρθου νὰποκρούσῃ ὅλας τὰς ἐνστάσεις μου κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἱκανοποιούντά με, τὴν διαβεβαίω ὅτι μετὰ μεγάλης ἐνχαριστήσεως θὰ ἐδεχόμην τότε ὑπὸ τὴν στέγην μου τὴν προσφιλῆ μας Λαύραν, ἀλλὰ τότε μόνον, οὐχὶ δ' ἄλλως.

Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ἡ ἀναβολὴ αὐτῆ ἐκ μέρους μου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ

είχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ ἡ Μαριάννα ἐνταῦθα, ἡγανακτημένη καὶ κτυπῶσα τὰς θύρας. Ἀλλὰ ἐν ἐνήργουν ἄλλως, δὲν θὰ ἤρχετο ἐπίσης ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἡγανακτημένος καὶ σφοδρότερον ἴσως κτυπῶν τὰς θύρας; Ἀπέστειλα λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀπάντησίν μου διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐκέρδιζον καιρὸν καὶ τοῦτο ἤρκει.

Ὅταν ἀδιαθετῶ, πρέπει νὰ παρέλθωσι τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέραι διὰ νὰ ἐγερωθῶ δὲν ἐνθυμούμαι, ἂν εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας μ' ἔκαμε νὰ μείνω κληνῆρης. Εἶχον τὴν βλακίαν νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶχον τριῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσιν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔτυχον τούτου.

Διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς ἐπαύριον ἔλαβον ἀυθαδεστάτην ἐπιστολὴν ἐκ μέρους ἐπισήμου τινὸς ἀτόμου, μεθ' οὗ οὐδέποτε ἔσχον οἰανδήποτε σχέσιν· παρουσιάξεν ἐαυτὸν ὡς διευθύνοντα συνέταιρον τοῦ ἡμετέρου τραπέζιτου τοῦ πεισμονος ἐκείνου γέροντος Γίλωρ, μοὶ ἀνήγγελλε δὲ ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολὴν τινα, τῆς ὁποίας ἡ διεύθυνσις ἦτο γεγραμμένη διὰ χειρὸς τῆς κυρίας Χάλκομβ. Ἀφοῦ ἔσχισε τὸν φάκελλον, μετὰ μεγάλῃς ἐκπλήξεως εἶδεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ἀπλοῦν φύλλον ἀγράφου χάρτου. Ἡ περίστασις αὕτη προὔξεν ἑνὸς ἀπονοίας, ὅτι ὑπεκρύπτετο δόλος τις καὶ ἀμέσως ἔπεμψεν ἀγγελίαν περὶ τούτου εἰς τὴν κυρίαν Χάλκομβ· ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβει τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν περιέμενε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐν τῇ δυσχερείᾳ αὕτῃ εὐρισκόμενος, ἀντὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ νάφῃσῃ τὰ πράγματα εἰς τὸν φυσικὸν αὐτῶν ῥοῦν, ἔσχε τὴν ἀτοπον ἐπίνοιαν, ὡς ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του, νὰ μὲ ταράξῃ γράφων μοι, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἐγνώριζόν τι σχετικόν. Τί διάβαλον ἠδύναμην ἐγὼ νὰ γνωρίζω! Διατί νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ συμμερισθῶ τὸ ἥμισυ τῶν ἀνησυχιῶν του; Τῷ ἀπάντησα ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν. Ἡ ἐπιστολὴ μου ἦτο τὰ μάλα ἐγγικτικὴ. Δὲν γνωρίζω, ἂν ἔγραψα ἄλλως ἐπιστολὴν μετὰ τῆς λεπτότητος προσβλητικῆν, ἀφ' οὗτο ἐγγράφως ἀνεκοίνωσα τὴν ἀποπομπὴν του εἰς τὸν ὀχληρὸν ἐκεῖνον Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Ἡ ἐπιστολὴ μου ἔφερεν ἀποτέλεσμα. Δὲν ἤκουσα πλέον νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Τοῦτο ἄλλως τε δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι οὐδεμίαν ἐπιστολὴν μοὶ ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαριάννας, οὐδὲνδὲ σημεῖον μοὶ προήγγελλε κἂν τὴν ἀφίξιν τῆς. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀπουσία τῆς μοὶ προὔξεν ἄμετρον εὐχαρίστησιν. Ἦτο πολὺ εὐχάριστον τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἐξῆγον ἐκ τούτου. Ἐννοῦν ὅτι οἱ συγγενεῖς μας σύζυγοι κατάρθωσαν νὰ συνδιαλλαχθῶσιν. Ἐξ ἡμέραι ἀπολύτου ἡσυχίας καὶ μακαρίας ἀπορονώσεως μ' ἐπανεφέρον εἰς τὴν πρώτην μου κατάστασιν. Τὴν ἑκτὴν ἡμέραν ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις μου εἰς καλλίστην κατάστασιν, ὥστε προτεκάλεσα φωτογράφον τινα,

διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀποτύπωσιν τῶν καλλιτεχνικῶν μου θησαυρῶν. Τὰ ἀντίτυπα ἐσκόπευον, ὡς εἶπον, νὰ δωρῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς κομητείας, διὰ νὰναπτύξω τὴν καλαισθησίαν τῶν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ βαρβάρων. Εἶχον ὀδηγήσει τὸν φωτογράφον εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐγὼ δ' εἶχον ἀρχίσει νὰ διασκοπεύω μὲ τὰς εἰκόνας μου, ὅτε ἐνεφανίσθη αἴφνης ὁ Λουδοβίκος, κρατῶν ἐπισκεπτήριόν τι διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων.

— Ἀλλῆ πάλιν νεῦνις; ἀνεφώνησα. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν δεχθῶ. Δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν κατάστασιν τῆς υγείας μου νὰ βλέπω νεάνιδας. Εἶπετε ὅτι δὲν εἰμ' ἐδῶ.

— Κύριε εἶνε ἕνας εὐπατρίδης αὐτὴν τὴν φορὰν

Φυσικῶς τοῦτο ἦτο διάφορον. Ἐρριψά τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

— Δίκαιε Θεε! Ἦτο ὁ ξένος, ὃν ὑπεκρέθη ἡ ἀνιὰρὰ ἀδελφὴ μου. Ἦτο ὁ κόμης Φόσκος.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶπω, ποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις, ὅταν ἀέγνων τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἐπισκέπτου μου; Ὅχι, βεβαίως! Ὑπεκρέθησιν τῆς ἀδελφῆς μου ἕνα ξένον, μίαν μόνον ὑπόθεσιν ἠδύνατο ἄνθρωπος φρόνιμος νὰ κάμῃ. Ὁ κόμης ἀναμφιβόλως ἤρχετο νὰ τῷ δανείσω χρήματα.

— Λουδοβίκε, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ εἶπω, νομίζεις ὅτι θ' ἀπέλθῃ ἐὰν τῷ ἐδίδες πέντε σελίνια ἐκ μέρους μου.

Ὁ Λουδοβίκος ἐφάνη δυσχερεστῆθαις. Μ' ἐξέπληξεν ἀπεριγράπτως ἀγγέλλων μοι ὅτι ὁ ξένος σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου ἦτο μεγαλοπροπέστατα ἐνδεδυμένος καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὅταν ἔλαβον ταῦτα ὑπ' ὄψει, ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἐτροποποιήθη κατὰ τι. Ὑπέθεσα δὲ τότε, ὡς βέβαιον σχεδόν, ὅτι ὁ κόμης θὰ εὕρισκετο εἰς κληρονομικὰς δυσχερείας· καὶ ὅτι ἤρχετο νὰ μ' ἐπιφορτίσῃ μὲ ταῦτα.

— Εἶπέ τι περὶ τῆς ὑπὸθέσεως, ἣτις ἔφερον αὐτὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησα.

— Ὁ κόμης Φόσκος, μοὶ εἶπε κύριε, ὅτι ἦλθε διότι ἡ κυρία Χάλκομβ δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καταλίπῃ τὸ Μπλάκ-ἄντερ Πάρκ.

Θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλας ἀνησυχίας, ὡς φαίνεται. Ὅχι βεβαίως ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς ὑπέθεσα τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἐκ μέρους τῆς ἀγαπητῆς Μαριάννας. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, ὀθενδὴποτε καὶ ἂν προσέρχωνται εἶνε ἀνησυχία! Ἀλλοίμονον!

— Εἰσαγγέ τον! εἶπον στενάζων μετ' αὐταπαρνήσεως.

Ἡ πρώτη πράγματι θέα τοῦ κόμητος μὲ κατέστησεν ἑξάλλον. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς παραστάσεώς του ἦτο τόσον ἀνησυχητικόν, ὥστε εἶχον ἀρχίσει νὰ τρέμω. Μοὶ ἐφάνη ἀναποφεύκτως σκοπῶν ν' ἀνατρέψῃ καὶ συγχίση τοὺς καλλιτεχνικοὺς μου θησαυροὺς. Ἀλλ' ὁ φόβος μου ἀπεδείχθη χιμαϊρικὸς. Ὁ κόμης ἔφερε καινούργη θερνὴν ἐνδυμασίαν· τὸ ἦθός του ἦτο μετριόφρον καὶ ἤρεμον. Ἐμειδία ἐπιχαρίτως. Ἡ πρώτη δ' ἐντύπωσις, ἣν μοὶ

προὔξεν, ἦτο εὐνοϊκωτάτη δι' αὐτόν. Ἡ ὁμολογία, ἣν δὲν δισταζῶ νὰ κάμω— ἡ συνέχεια τῶν συμβάντων θὰ τὸ ἀποδείξῃ— δὲν περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν ἀντίληψίν μου. Ὑπεῖκο ὅμως εἰς τὴν φυσικὴν μου ἀπλότητα καὶ χωρὶς ν' ἀνησυχῶ διὰ τὰς συνετείας βεβαίως τὸ λάθος μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Φαίρλη, νὰ παρυσιάσω αὐτὸς ἑμαυτόν, εἶπε, μόλις εἰσελθὼν. Ἐρχομαι ἐκ Μπλάκ-ἄντερ-Πάρκ. Ἐχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμι σύζυγος τῆς κυρίας Φόσκου. Ἐκ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς θὰ πορισθῶ τὸ μοναδικὸν πλεονέκτημα νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμῶς νὰ μὴ μὲ δεχθῆτε ὡς ἐντελῶς ξένον. Εὐχρεστήθητε νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε ποσῶς—οὔτε νὰ κινήθητε ἀπὸ τῆς καθέδρας σας.

— Εἰσθε πολὺ καλὸς, ὑπέλαβον. Λυπούμαι, διότι δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ ἐγερωθῶ. Χαίρω πολὺ διότι σᾶς βλέπω ἐν Λίμεριτζ. Εὐχρεστήθητε νὰ καθήσητε.

— Φοβοῦμαι μὴ εἰσθε ἀδιάθετος σήμερον, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ σήμερον ὅπως πάντοτε, τῷ ἀπεκρίθην, δὲν εἶμι ἡ δεσμὴ νεύρων ἐνδεδυμένη ὡς ἄνθρωπος.

— Ἐσπούδασα ἐμβριθῶς κατὰ τὴν νεότητά μου πάρα πολλά, παρετήρησεν ὁ συμπαθητικώτατος οὗτος κύριος, μεταξὺ δ' ἄλλων τὸ ἀνεξάντλητον κεφάλαιον τῶν νευρικῶν νοσημάτων. Ἐάν μοι ἐπετρέπετο νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν, ἀπλουστάτην κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐξ ἐμβριθῶν παρατηρήσεων ἐξαχθεῖσαν, θὰ σᾶς ἔλεγον νὰ τροποποιήσω τὴν εἰσερχομένην εἰς τὸ οὐχὸν σας ποσότητα τοῦ φωτός.

— Εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ τὸ ἀφήσητε νὰ φθάσῃ κατ' εὐθεῖαν μέχρις ἐμοῦ.

Διηυθύνθη εἰς τὸ παραθύρον. Ὅποια ἀντιθεσις πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Μαριάνναν! ὅποια μετριότης! ὅποια συμμετρία εἰς ὄλας αὐτοῦ τὰς κινήσεις, τόσον καλῶς λογοισμέναις! τόσον διακριτικαῖς!

— Τὸ φῶς, προσέθηκε μὲ τὸν φιλικὸν ἐκεῖνον ἐμπιστευτικὸν τόνον, ὅστις τοσοῦτον ἀρέσκει εἰς τὸν ἀσθενῆ, τὸ φῶς εἶνε μία τῶν κυριωτέρων συνθηκῶν τῆς θεραπείας. Τὸ φῶς διεγείρει, τρέφει, διατηρεῖ. Δὲν δύνασθε νὰ ζῆτε ἀνευ αὐτοῦ, ὅπως καὶ πᾶν ἄνθος. . . Παρατηρήσατε καλῶς. . . Ἐδῶ, ὅπου κἀθησθε, κλείω τὰ παραθυρόφυλλα διὰ νὰ διατηρήσω τὴν ἡσυχίαν περὶ ὑμῶν. Ἐκεῖ, ὅπου δὲν κἀθησθε, ὑψῶ τὸ δικτυωτὸν καὶ εἰσέρχεται ὁ ἥλιος, ὅστις ζωογονεῖ. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν δύνασθε νὰ τὸ ὑποφέρητε, ἀφίνετε νὰ εἰσέρχεται τὸ φῶς εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ κατοικεῖτε. Τὸ φῶς, κύριε, εἶνε τὸ θεμελιώδες διατήρημα τῆς Θεῖας Πρόνοιας. Παραδέχεσθε βεβαίως τὴν ὑπαρξίν τῆς Θεῖας Πρόνοιας ὑπὸ τινος ἴσως ἐκ μέρους σας περιορισμοῦς. Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὄρου θὰ ζητήσω νὰ δεχθῆτε καὶ τὸ φῶς.

Ὅλα ταῦτα μοὶ ἐφάνησαν, ὅσον ὑποχρεωτικά, τόσον καὶ πειστικά· δι' ὅσων εἶπεν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ φῶς, μὲ εἶχε νικήσει βεβαίως.

— Μὲ βλέπετε συγκεχυμένον, εἶπεν

ἐπανερχόμενος εἰς τὴν θέσιν του. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Φαίρλη, μὲ βλέπετε τετραγαγμένον ἐνώπιόν σας. . .

— Κατατεθλιμμένον, σας βεβαιῶ, ἔστω. . . Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω διατί;

— Αἶ! κύριε, πῶς νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ θέατρον τοῦτο τῶν πόνων σας, πῶς νὰ σας ἴδω περικυκλούμενον ὑπὸ τῶν ἀξιοθαυμάστων τούτων καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, χωρὶς νὰνακαλύψω ὅτι εἴσθε ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὰ αἰσθήματα εἶνε ἐξαιρετικά, αἱ δὲ διανοητικαὶ δυνάμεις ἀκαταπαύστως παραγνῶρίζονται. Πῶς νὰ μὴ ἐνοήσω τοῦτο, σας ἐρωτῶ;

— Ἐὰν εἶχον δυνάμεις, ἤθελον σας κάμει βραθεῖαν ὑπόκλισιν, ἀλλ' ἤρεσθη νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, δι' ἐνὸς μειδιάματος. Τοῦτο ἤρκει, καθὼς ἄλλως τε συνεννοούμεθα θαυμάσια!

— Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης. Εὐρίσκομαι ἀπέναντι ἀνθρώπου πεποικισμένου, ὡς ἐγώ. Συναισθάνομαι τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἥτις μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ψυχράνω, νὰ δαμάσω, νὰ κατασπαράξω τὰς λεπτὰς ταύτας συμπαθείας διὰ τῆς ἀφηγήσεως οἰκογενειακῶν συμβάντων, λυπηροτάτας ἐπαγομένων σκέψεις. Ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια ποία εἶνε; Ἔσχον ἡδὴ τὴν τιμὴν νὰ σας ὑποδείξω ταύτην. Εἶμαι ἐνώπιόν σας συγκεχυμένος καὶ τετραγαγμένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.

Εἶχον ἀρχίσει νὰ ὑποπτεύω ὅτι καὶ οὗτος ἤρχετο νὰ μ' ἐνοχλήσῃ.

— Εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον, ἠρώτησα, ν' ἀκούσω τὰ δυσάρεστα ταῦτα, καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ χυδαιότεραν ἐκφρασιν, κόμη Φόσκε, δὲν δύνανται νὰναβληθῶσιν;

Ὁ κόμης μὲ τὴν μᾶλλον ἀνησυχαστικὴν σοβαρότητα ἐστέναξε καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶνε ἀπαραίτητον νὰκούσω τὰς δυσἀρέστους αὐτὰς διηγήσεις;

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὦμους καὶ ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἐν βλέμμα, τοῦ ὁποίου ἡ διαπεραστικὴ ἐκφρασις μοὶ ἀπήρσεν. Ἐξ ὀρμεμφύτου θεώρησα καλὸν τότε νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὑπήκουσα δ' ἀμέσως εἰς τὸ ὀρμεμφυτόν μου.

— Εἰπέτε μοι λοιπὸν ὅ,τι πρέπει, ἀλλὰ μετὰ τινος φειδούς, ὑπέλαβον μὲ σκεπτικὸν ὕφος. Μήπως ἀπέθανέ τις;

— Ἄν ἀπέθανέ τις; ἀνερώνησεν ὁ κόμης μετὰ τῆς παραφορᾶς τῶν ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας κατοικούντων ἀνθρώπων, ἥτις ἄλλως ἦτο ὅλως ἀνωφελής. Κύριε Φαίρλη! ἡ ἐθνικὴ σας ψυχραιμία ἔχει τι τὸ φοβερόν δι' ἐμέ. Τί εἶπον ἢ τί ἔκαμον, πρὸς Θεοῦ, ὅπερ μὲ παρουσιάζει εἰς τὰ βλέμματά σας ὡς ἄγγελον θανάτου;

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀπήντησα. Οὐδὲν τοιοῦτον εἶπετε ἢ ἐπράξατε. Ἐγὼ ἔχω τὸν ἀπόλυτον αὐτὸν κανόνα, εἰς πᾶσαν ἀνησυχαστικὴν περίστασιν νὰ σκέπτομαι πάντοτε τὸ χεῖρον, διότι τοιοῦτοτρόπως τὸ τελευταῖον κτύπημα ἐξασθενίζεται διὰ τῆς φρονίμου ταύτης ἐκ τῶν προτέρων σκέψεως. Δὲν δύναμαι νὰ σας εἶπω πόσον

μὲ ἀνακουφίζει ἡδὴ ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι οὐδεὶς ἀπώλετο. Μήπως ἡσθένησέ τις;

Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν παρετήρησα. Ἦτο ὠχρότατος, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ κατέστη τοιοῦτος κατὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς τελευταίας στιγμὰς; Τοῦτο δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ εἶπω, οὔτε ἡδυνήθην βραδύτερον νὰ ἐρωτήσω τὸν Λουδαβικόν, μὴ εὐρεθέντα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἐχομεν κανένα ἀσθενῆ; ἐπανελάβον, παρατηρῶν συγχρόνως ὅτι ἡ ἐθνικὴ μου ψυχραιμία ἐφαίνετο συγκινοῦσα αὐτὸν ἀκόμη.

— Πράγματι, κύριε Φαίρλη, τοῦτο περιλαμβάνεται εἰς τὰς κακὰς εἰδήσεις, ἃς φέρω. Μάλιστα, ἀσθενεῖ κάποιος;

— Λυποῦμαι πολὺ, πολὺ λυποῦμαι. Πυῖος παρακαλῶ;

— Πρὸς μεγάλην καὶ ἐμοῦ λύπην ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἴσως δὲν σας εἶνε ἀπροσδόκητος καθ' ὅλοκληρίαν. Ἴσως, βλέποντες ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὴν πρόσκλησιν σας καὶ μὴ λαβόντες δευτέραν ἐπιστολὴν τῆς, κατελήφθητε ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως ἀσθενεῖ. . .

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔτυχε πολλάκις νὰ καταληθῶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μελαγχολικῆς προαισθήσεως, ἀλλ' αὕτη ἡ ἐλεσινὴ μου μνήμη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν διατηρεῖ ἀκριβῶς ἂν τὸ ἠθικὸν τοῦτο φαινόμενον παρήχηθ. Ἀπήντησα ἐν τούτοις καταφατικῶς, μὴ θέλων ν' ἀδικήσω ἐμαυτόν. Ἦμην πολὺ συγκεκινημένος. Οἰαδῆποτε πάθησις, ἦτο τόσο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν εὐρωστον κρᾶσιν καὶ τὴν ἰσχυρὰν φύσιν τῆς ἀγαπητῆς Μαριάννας, ὥστε κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα αἰφνιδίον τι συμβᾶν αὐτῇ πτώσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, παραπάτημα ἐπὶ τῆς κλίμακος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

— Εἶνε σοβαρὰ ἡ ἀσθένειάτης; ἠρώτησα.

— Σοβαρὰ, ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβεν, ἐπικίνδυνος. . . ἐλπίζω ὄχι. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐξέτέθη δυστυχῶς εἰς ῥαγδαίαν βροχὴν, διαπεράσασαν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὅλα τὰ ἐνδύματά της. Ἡ καταρροή, ἥτις ἐπηκολούθησε δὲν ἦτο διόλου καλὴ, ἡ δὲ χειροτέρα συνέπεια ἦτο δυνατὸς πυρετός. . .

Ὅταν ἤκουσα τὴν λέξιν πυρετός καὶ ἐνθυμήθην συγχρόνως, ὅτι ὁ παρ' ἐμοὶ εἰπαχθεὶς ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἐκ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ, ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐλιποθύμουν.

— Δίκαιε Θεέ! ἀνέκραξα, εἶνε κολλητικὸς;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι, ἀπήντησε μετ' ἀπεχθούς ψυχραιμίας. Ἴσως καταντήση. Ἄλλ' ὅταν ἀνεχώρησα ἐκ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ, τοιαύτη λυπηρὰ ἐπιπλοκὴ δὲν εἶχε συμβῆ ἀκόμη. Ἡ ἀσθένειά της αὕτη, ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου, κύριε Φαίρλη: προσεπάθησα μάλιστα νὰ ὑποβηθῆσθε τὰς προσπάθειάς τοῦ θεραπεύοντος αὐτὴν ἰατροῦ, ἀλλὰ σας ἐγγνώμην ἀτομικῶς, ὅτι ὁ πυρετός οὗτος οὐδὲν εἶχε τὸ μεταδοτικόν, ὅταν τὴν εἶδον τὴν τελευταίαν φορὰν.

Ἐπρεπεν ἄρα νὰ δεχθῶ τὴν διαβεβαίωσίν του; Ἐπὶ ζωῆς μου οὐδέποτε ἔσχον ὀ-

λιγωτέραν διαθέσιν νὰ δεχθῶ ὅ,τι δήποτε παρ' αὐτοῦ. Δὲν θὰ τὸν ἐπίστευον καὶ ἂν μοὶ ὠρκίζετο. Ἦτο πάρα πολὺ κίτρινος, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν πιστεύσω. Ἐπειτα ἦτο τοσοῦτον παχύς, ὥστε ἡ δύνατο νὰ διασκορπίσῃ τὸν τύφον ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ νὰ μεταδώσῃ τὸν πυρετόν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τάπητας, οὓς ἐπάτει. Ὑπάρχουσι περιστάσεις κοίσιμοι, καθ' ἃς ταχύτατα ἀποφασίζω. Ἀπεφάσισα λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀποδιώξω τὸν τυληρὸν αὐτὸν κύριον.

— Λάθετε τὴν καλοσύνην, τῷ εἶπον, νὰ συγχωρήσητε δυστυχῆ ἀσθενῆ, τὸν ὅποιον μακροὶ συνδιαλέξετε, περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου, πάντοτε βλάπτουσιν αὐτόν. Δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ μοὶ γνωστοποιήσητε ὀρισμένως τὸ αἴτιον, εἰς ὃ ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἠλπιζον θερμῶς ὅτι ὁ τόσο σφῆς οὗτος ὑπαινεγμός, θὰ κατέστρεφε τὴν ἰσοροπίαν του, θὰ ἐσύγχιζε τὰς ἰδέας του, θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ζητήσῃ εὐγενῶς συγγνώμην καὶ τέλος, ὅτι θ' ἀπεδίωκεν αὐτόν ἐκ τοῦ δωματίου. Καθόλου. Ἐκάθισεν ἀναπαυτικώτερον μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας του. Κατέστη ἐπισημότερος, ἀξιοπρεπέστερος καὶ ἐμπιστευτικώτερος ἢ ἄλλοτε. Ἀνύψωσε δύο τῶν χονδρῶν δακτύλων του καὶ μοὶ ἔρριψεν ἐν ἀκρόμῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ διαπεραστικότης μὲ συγκινεῖ τόσο ἀλγεινῶς. Τί νὰ κάμω! δὲν εἶχον δυνάμεις νὰ γρονθομαχῆσω πρὸς αὐτόν. Ἐνοήσατε, παρακαλῶ, τὴν θέσιν μου. Ἡ ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ δύναται νὰ δώσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν; Τῇ ἀληθείᾳ δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου, ἐξηκολούθησε, χωρὶς οὐδὲν νὰ σταματήσῃ αὐτόν, ἡ ἐπίσκεψίς μου ἔχει διττὸν σκοπόν, ἐνδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν δύο τούτων δακτύλων. Ἐν πρώτοις ἔρχομαι νὰ ἐπιβεβαιώσω μετὰ βραθείας λύπης τὴν λυπηρὰν δυσἀρέσειαν, ἥτις ἀνεφύη μεταξὺ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κλάυδ. Εἶμαι ὁ ἀρχαιότερος φίλος τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κλάυδ διὰ τοῦ συγγενικοῦ γάμου μου. Εἶμαι δὲ αὐτόπτης μάρτυς τῶν συμβάντων ἐν Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ. Ὑπὸ τὴν τριπλῆν ταύτην ιδιότητα δύναμαι νὰ ὀμιλήσω μετὰ κύρους, μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ λύπης ἥτις μὲ τιμᾶ. Κύριε, εἴσθε ὁ ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας τῆς κυρίας Κλάυδ καὶ ὡς τοιοῦτον, ὀφείλω νὰ σας πληροφορήσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἐμεγαλοποιήσε τίποτε ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἣν ἐλάβετε ἐκ μέρους της. Ἐπιβεβαιῶ ὅτι ὁ τρόπος, ὃν ὑπέδειξεν ἡ ἀξιοθαύμαστος αὕτη νέα, εἶνε ὁ μόνος, δι' οὗ δύνασθε ν' ἀποφύγητε δημόσιον τι σκάνδαλον. Προσωρινὸς τις χωρισμὸς τῶν συζύγων, εἶνε ἡ μόνη εἰρηνικὴ λύσις τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν διχόνοιαν. Ἀπομακρύνετε αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν ἀλλήλων καὶ ὅταν αἱ αἰτίαι τοῦ ἐρεθισμοῦ ἀρθῶσιν, ἐγὼ αὐτός, ὅστις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἀπευθύνω τὸν λόγον, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ φέρω τὸν σίρ Πέρσιβαλ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἡ κυρία Κλάυδ εἶνε ἀθῶα: τὴν ἠδίκησαν: ἀλλὰ — προσέξατε καλῶς εἰς τοῦτο — δι' αὐτὸ κυρίως (ἐντρέπομαι νὰ

τὸ εἶπω) ἢ ἰδίᾳ θὰ εἶνε ἡ διαρκὴς αἰτία τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐνόσω μένει παρὰ τῆ ἐκ-
τῆς συζύγῳ. Καταλείπουσα ὅμως τὴν συ-
ζυγικὴν οἰκίαν, δὲν δύναται πρεπόντως
νὰ κατοικήσῃ ἀλλαχοῦ ἢ παρ' ὑμῖν. Σὺς
παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τῆ ἀνοιξήτε τὴν θύ-
ραν τῆς οἰκίας σας.

Ἄγαθὴ τύχη! Συζυγικὴ χάλαζα κατέ-
πιπτεν εἰς τὸ νότιον τῆς Ἀγγλίας, ἐγὼ
δὲ ὑπερρεονόμην, ὑπ' ἀνθρώπου φέροντος
τὸν πυρετὸν εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ἐνδύματα,
νὰ καταλίπω τὸ βόρειον τῆς Ἀγγλίας,
διὰ νὰ μεταβῶ νὰ συμμετάσχῳ τῆς θεέ-
λης! Διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων προσεπάθησα
νὰ ἐξεικονίσω τὴν σκέψιν μου ταύτην. Ὁ
κόμης κατεβίβασεν ἀποφασιστικῶς ἕνα
τῶν δακτύλων του, ἐξηκολούθησε νὰ ἔχῃ
τὸν ἄλλον τεταμένον καὶ ἐξακολουθῶν τὸν
δρόμον του, μὲ κατεπάτησεν, οὕτως εἴ-
πεῖν, χωρὶς κἂν νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ
φωνήσῃ Ἐμπρός, ὅπως ἐν τῇ χυδαίᾳ εὐ-
γενείᾳ του θὰ ἔπραττε καὶ ὁ μᾶλλον ἀ-
νάγωγος ἀμαξηλάτης.

— Ἀκολουθήσατε ἀπαξ ἔτι τὰς σκέ-
ψεις μου, ἐπανάλαβεν. Ἐπαρκῶς σὰς κατ-
εδείξα τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς ἐπι-
σκέψέως μου. Τὸ δεύτερον εἶνε νὰ πράξητε
διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ὅ,τι ἡ ἀσθένεια
τῆς τὴν ἠμπόδισε νὰ πράξῃ. Εἰς πᾶ-
σαν δύσκολον περίστασιν ἐν Μπλάκ-οὐά-
τερ-Πάρκ, προθύμως καταφεύγουσιν εἰς
τὴν ἐμπειρίαν μου, ὡς φίλος δὲ προσεκλη-
θὴν νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου περὶ τῆς ἐν-
διαφερούσης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἐγρά-
ψατε πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Δὲν
ἐδυσκολεύθην νὰ ἐνοήσω — τῶν συμπα-
θειῶν σας ὡς καὶ τῶν ἐμῶν συνταυτιζο-
μένων — διατί ἐπεθυμεῖτε νὰ τὴν ἴδητε
μόνην ἐνταῦθα, πρὶν ὑποχρεωθῆτε νὰ πα-
ραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἐχετε πλη-
ρέστατα δίκαιον, κύριε, νὰ διστάζητε νὰ
παραλάβητε τὴν σύζυγον, χωρὶς νὰ εἴσθε
ἐντελῶς βέβηκος ὅτι ὁ σύζυγος δὲν θὰ ποιή-
σῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του νὰ τὴν
ἀποσύρῃ ἐκ τῆς οἰκίας σας. Εἶμαι πληρέ-
στατα σύμφωνος. Συμφωνῶ πρὸς τοῦτοις
προθύμως, ὅτι αἱ ἀναγκαιούσαι ἐξηγήσεις,
εἰς δυσχέρειαν τοιαύτην, εἶνε φύσεως λίαν
λεπτῆς, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δοθῶσι
πρεπόντως δι' ἀπλῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ
παρουσία μου ἐνταῦθα — ἄτοπος κἄπως
δι' ἐμέ — ἐγγυᾶται τὴν εἰλικρίνειαν τῶν
λόγων μου. Ὅσον διὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐ-
τὰς καθ' ἑαυτὰς, ἐγὼ, ὁ Φόσκος, ἐγὼ, ὅ-
στις γνωρίζω τὸν σίρ Πέρισβαλ καλλίτερον
τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὡς βεβαιῶ,
εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι δὲν θὰ πλησιάζῃ
εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην, ὅτι οὐδεμίαν θὰ
ἔχῃ συγκοινωνίαν μετ' αὐτῆς, ἐπ' ὅσον
ἡ σύζυγός του θὰ θελήσῃ νὰ ζῆ ἐνταῦ-
θα. Αἱ ὑποθέσεις του εἶνε περιπεπλεγ-
μένα. Προσφέρετε αὐτῷ τὴν ἐλευθερί-
αν, ἣν ἀποκτᾷ ἀμέσως διὰ τῆς ἀπου-
σίας τῆς κυρίας Κλάυδ. Σὺς ἐγγυᾶμαι,
ὅτι δὲν θάφῃσῃ νὰ τὸν διαφύγῃ ἢ πολὺ-
τιμος αὐτῇ ἐλευθερία καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέφῃ
εἰς τὴν ἡπειρον ἅμα θὰ παρουσιασθῇ αὐτῷ
εἰς τὴν ἑκαίριαν. Ὅλα ταῦτα δὲν σὰς φαίνον-
ται διαφανῆ ὡς τὸ κρύσταλλον; Ἀναμ-

φιβόλως ναί. Ἐχετε νὰ μοι ἀπευθύνητε
ἐρωτήσεις; Τόσω τὸ καλλίτερον! Εἶμαι
ἐδῶ διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἐρωτήσατε,
κύριε Φαίρλη! Ἐὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἐρω-
τῶντές με.

Ὅπως ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, ὠμί-
λησε τόσον ἐκτενῶς, εἶδον δὲ ὅτι ἦτο ἰ-
κανὸς νὰ φλυαρήσῃ ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας
ἔτι, πάντοτε παρὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ
ἔνεκα τούτου ἠρνήθην νὰ δεχθῶ τὴν εὐ-
γενῆ πρόσκλησίν του.

— Σὺς εὐχαριστῶ ἀπείρως, ἀπήντησα,
αἱ δυνάμεις μου μὲ κατέλιπον. Ἄλλως τε
συνεννοοῦμεθα κάλλιστα. ὦ! βεβαίως ἐν-
νοοῦμεθα! Σὺς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως διὰ
τὴν φροντίδα, ἣν ἐλάβετε. Ἐάν ποτε ἀνα-
κτῆσω τὴν υγείαν μου καὶ παρουσιασθῇ
δευτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλ-
λίτερον. . .

Ἠγέρθη, ἐπίστευσα δ' ὅτι ἀνεχώρει.
Καθόλου! Πάλιν λόγια! καὶ ἄλλη ἀνα-
βολή, παρέχουσα καιρὸν ἐπαρκέστερον εἰς
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεταδοτικῶν μiasμᾶ-
των καὶ τοῦτο ἐν τῷ δωματίῳ μου, μὴ τὸ
ληθμονῆτε, ἐν τῷ δωματίῳ μου!

— Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, εἶπε, μίαν
στιγμὴν! Πρὶν σὰς ἀποχαιρετήσω, θὰ σὰς
ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ παραδεχθῆτε ὡς
κατεπεῖγον μέτρον τι, τὸ ὅποιον πρέπει
νὰ λάβητε ἀμέσως. Ἴδου αὐτό, κύριε. Δὲν
πρέπει νὰ περιμένητε νὰ θεραπευθῇ πρότε-
ρον ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἔπειτα νὰ πα-
ραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἡ δεσποινὶς
Χάλκομβ θεραπεύεται ὑπὸ ἱατροῦ, ἔχει ἐπὶ
πλέον μεριμνῶσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιστήριαν
τοῦ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ, καὶ πρὸς τοῦτοις
πεπειραμένην νοσοκόμον, δηλαδὴ τρία πρό-
σωπα, τῶν ὁποίων τὴν ἱκανότητα καὶ ἀφο-
σίωσιν ἐγγυᾶμαι πληρέστατα. Αὐτὸ ἔχω νὰ
σὰς εἶπω. Ἐὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἀνησυχία
καὶ οἱ φόβοι, οὗς προῦξένησαν αὐτῇ ἡ ἀ-
σθένεια τῆς ἀδελφῆς τῆς, προσέβαλον ἤδη
φυσικὰς καὶ ἠθικὰς τὴν υγείαν τῆς κυ-
ρίας Κλάυδ, καταστήσαντα αὐτὴν ἐντε-
λῶς ἀνίκανον νὰ φανῇ χρήσιμος μένουσα
εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς. Καθ' ἑ-
κάστην ἐπιτείνεται ἡ λύπη τῆς καὶ αὐξάν-
ουσιν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεώς τῆς ἀπέ-
ναντι τοῦ συζύγου τῆς. Ἀφίνοντες αὐτὴν
ἐπὶ περισσότερον καιρὸν ἐν Μπλάκ-οὐάτερ-
Πάρκ, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐπιστεύσητε τὴν
ἴσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ δια-
κινδυνεύσητε νὰ προκαλέσητε δημόσιον τι
σκάνδαλον, ὅπερ ἀμφότεροι, καὶ ἕκαστος
ἰδιαιτέρως, ὀφείλομεν διὰ παντὸς τρόπου
ναποφύγωμεν, ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς
οἰκογενείας. Ἐξ ὅλης λοιπὸν ψυχῆς σὰς
προτρέπω, νὰ μὴ ἐπισύρῃτε τὴν σο-
βαρὰν εὐθύνην καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀναβο-
λῆς, ἀλλ' ἀμέσως νὰ προσκαλέσητε πλη-
σίον σας τὴν κυρίαν Κλάυδ. Πράξατε ὅ,τι
ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον τῆς φιλοστοργίας, τὸ
καθῆκον τῆς τιμῆς, τὸ ἀναπόφευκτον κα-
θῆκόν σας: ὅ,τι δῆποτε δὲ καὶ ἂν συμβῇ,
οὐδεὶς θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὰς μεμ-
φήσῃ. Ἡ μεγάλη μου πείρα μοὶ ἐπιτρέπει
νὰ σὰς δώσω τὴν φιλικὴν ταύτην συμ-
βουλὴν. Τὴν δέχεσθε; ναί ἢ ὄχι;

[Ἐπιταὶ συνίχια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἐχει καλῶς; ἀλλὰ, πρὸ τούτου,
δύο λέξεις.

— Εἶπατε.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ἀρ-
νοῦμαι νὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά μου. Γινώ-
σκω μὲν καλῶς, ὅτι, κατὰ τὰς συνηθείας
τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸν συρμόν, ὠ-
φείλον, εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν, νὰ στηριχθῶ
ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν καὶ μὲ τὴν χει-
ρα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, νὰ σὰς εἶπω: καὶ ὑ-
μεῖς, παρακαλῶ; Ἐχετε ὅμως μα-
κρὸν ξίφος, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω μόνον τὸ νυστέρι
μου ἔχετε δ' ἐπίσης τὸ ἦθος ἀξιοτίμου εὐ-
πατρίδου, ἐνῷ ἐγὼ, βεβρεγμένος μέχρις ὀ-
στέων καὶ πλήρης βορβόρου, σὰς φαίνομαι
ὡς φαυλόθις τις, ἐπομένως ἀποφασίζω ν'
ἀποκριθῶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ἐ-
ρώτησιν: ὀνομάζομαι Ῥεμῆ Ὤδουέν.

— Ἄριστα, κύριε, εὐχαριστῶ μυριά-
κις. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κόμης Λουδοβίκος δὲ
Κλερμών, κύριος τοῦ Βουσύ.

— Ὁ Βουσύ δ' Ἀρβοαζ, ὁ ἦρωας Βου-
σύ, ἀνέκραζεν ὁ νεαρὸς ἱατρός μετὰ προ-
φνοῦς χαρᾶς. Πῶς! εἴσθε, κύριε, ὁ διά-
σημος Βουσύ, ὁ συνταγματάρχης, τὸν ὀ-
ποιον . . . ὁ ὅποιος . . . ὦ!

— Ἐγὼ αὐτός, κύριε, ἀπεκρίθη με-
τριωφρόνως ὁ εὐπατρίδης. Νῦν δ' ὅτε ἐγνώ-
σθημεν ἀμοιβαίως, σὰς παρακαλῶ νὰ ἱκα-
νοποιήσητε τὴν περιεργίαν μου, ὅσον ἂν
ἦσθε βεβρεγμένος.

— Τὸ ἀληθές εἶναι, εἶπεν ὁ νέος, πα-
ρακτηρῶν συγχρόνως τὴν πλήρη βορβόρου
θήκην τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του,
τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι, ὡς Ἐπαμεινώνδας
ὁ Θεβαῖος, θέλω ἀναγκασθῆ νὰ οἰκουρήσω
τρεις ἡμέρας, διότι ἔχω μίαν μόνην ἀνα-
ξυριδα καὶ ἕνα μόνον μακρύαν. Ἀλλὰ,
συγγνώμην, νομίζω, ὅτι ἠθέλατε νὰ μὲ
τιμήσητε διὰ τινος ἐρωτήσεώς σας.

— Ναί; ἠθέλον νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύ-
ριε, πῶς ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν ἀπλοῦν καὶ
λίαν σκοτεινόν, ὡς θέλετε ἐνοήσῃ ὑμεῖς
αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἴδου τί συνέβη, κύριε κόμη. Κατοι-
κῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βωτρελλῆ, εἰς ἀπόστασιν
πεντακοσίων δύο βημάτων ἐντεῦθεν. Εἶ-
μαι πτωχὸς χειρουργός, οὐχὶ ἀνεπιτή-
δειος, σὰς βεβαιῶ.

— Κἄτι γνωρίζω ὡς πρὸς τοῦτο, εἶπεν
ὁ Βουσύ.

— Ἐσπούδασα ἐπιμελῶς, ἐξηκολούθη-
σεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν ἔχω πελατεῖαν. Ὀ-
νομάζομαι, ὡς εἶπον ὑμῖν, Ῥεμῆ Ὤδουέν.
Ῥεμῆ εἶναι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά μου καὶ
λέγομαι Ὤδουέν, διότι ἐγεννήθην εἰς
Ναντέιλ-Ὤδουέν. Πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμε-
ρῶν, ἀνθρωπὸς τις ἐτραυματίσθη βαρέως
διὰ μαχαίρας ὀπισθεν τοῦ ὀπλοστασίου,
ἔρραψα δὲ τὸ δέρμα τῆς γαστέρος αὐτοῦ
καὶ συνεκράτησα καταλλήλως τὰ διαφεύ-
γοντα ἐντόσθιά του. Ἐνεκα τῆς θεραπείας

ταύτης, ἐσχηματίσθη ἐν τῇ συνοικίᾳ ἀγαθὴ τις ὑπὲρ ἐμοῦ γνώμη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδω τὴν εὐτυχίαν, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀφωπνίσθη ὑπὸ ἀσθενοῦς γλυκείας φωνῆς.

— Φωνῆς γλυκείας! ἀνερώνησεν ὁ Βουσού.

— Ναί· ἀλλὰ προσέξατε, εὐγενῆ μου, διότι, ὅσον ἂν εἶμαι ἀγροῖκος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἦτο φωνὴ θεραπευνοῦ. Εἶμαι εἰδήμων, διότι ἤκουσα πολλῶν πλειότερας φωνάς θεραπευνοῦ ἢ κυριῶν.

— Καὶ τότε τί ἐπράξατε;

— Ἠγέρθη καὶ ἠνέφρα τὴν θύραν μου μόλις ὅμως εἶχον φθάσει εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, δύο μικραὶ χεῖρες, ὅχι πολὺ ἀθραὶ, ἀλλ' οὔτε πολὺ σκληραὶ, ἐπέθεσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου κάλυμμα.

— Χωρὶς λέξιν; ἠρώτησεν ὁ Βουσού.

— Ὅχι, μὲ εἶπεν: "Ἐλθετε, μὴ θελήσητε νὰ ἴδῃτε ποῦ ὁδηγεῖσθε, ἐστὲ ἐχέμουθος ἰδοὺ ἡ ἀμοιβὴ σας.

— Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἦτο;

— Βαλάντιον, περιέχον πιστόλας, τὸ ὅποιον ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Ἄ! ἔ! καὶ ὑμεῖς τί ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι ἤμην πρόθυμος ν' ἀκολουθήσω τὴν θελκτικὴν ὁδηγόν μου. Ἠγνόουν ἂν ἦτο ἡ οὐχὶ θελκτικὴ, ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τὸ ἐπιθετικὸν τοῦτο, ἂν ἦτο ἔτι ὑπερβολικόν, δὲν ἠδύνατο νὰ με βλάψῃ.

— Καὶ περηκολουθήσατε ἄνευ παρατηρήσεως καὶ χωρὶς νὰ αἰτήσητε ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφαλείαν σας.

— Ἀνέγνωσα πολλάκις τοιοῦτου εἶδους ἱστορίας καὶ παρετήρησα, ὅτι πάντοτε προέκυπτεν εὐάρεστον τι διὰ τὸν ἰατρόν. Ἠκολούθησα, λοιπόν, τὴν ὁδηγόν μου, ἥτις μ' ἔφερεν ἐπὶ σκληροῦ ἐδάφους, διότι ὑπῆρχε πάγος, καὶ ἠρίθμησα τετρακόσια ἐννεήκοντα ἐννέα βήματα, ἐκτός ἐξ τὸ πονηρὸν γύναιον μὲ ὠδήγησε διὰ περιστροφῶν.

— Ναί· ἐὰν ὅμως ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔλαβες τὴν προφύλαξιν ταύτην, εἶπεν ὁ Βουσού, ἐκτός ἂν ἦτο ὁ διαβολος, θὰ παρέσχεν ἐνδείξιν τινα, θὰ προέφερον ὄνομα τι.

— Οὐδέν.

— Ἄλλ' ὑμεῖς θὰ ἐποιήσατε παρατήρησιν τινα.

— Παρατήρησα ὅτι δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν δακτύλων, μεταχειριζόμενος αὐτοὺς ἀντὶ ὀφθαλμῶν, δηλαδὴ μίαν θύραν μεκαρφία, μετ' αὐτὴν μίαν αὐλὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς μίαν κλίμακα.

— Ἀριστερόθεν;

— Ἀκριβῶς. Ἠρίθμησα μάλιστα τὰς βαθμίδας αὐτῆς.

— Πόσας;

— Δώδεκα.

— Καὶ τὴν εἰσοδὸν ἀμέσως μετ' αὐτῆν;

— Ἐνα διάδρομον, νομίζω, διότι ἠνεψύχθησαν τρεῖς θύραι.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἀκολουθῶς ἤκουσα φωνήν, ἥτις, βεβαίως, ἦτο φωνὴ κυρίας, διότι ἦτο ἠδεῖα καὶ ἀρμενικὴ.

— Ναί, ναί, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἔστω, ἦτο ἡ φωνὴ τῆς.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Νὰ ἦναι τις βέβαιος κατὰ ἀξίει. Εἶτα μὲ εἰσῆγαγον εἰς τὸν θάλαμον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἐπὶ κλίνης καὶ μοι εἶπον ν' ἀποκαλύψω τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Οὕτω συνέβη.

— Καὶ τότε σὰς εἶδον.

— Ποῦ ἤμην;

— Ἐπὶ κλίνης.

— Ἐπὶ κλίνης ἐκ λευκοῦ ἱδραμασκηνοῦ ὑφάσματος μετὰ χρυσοῦ ἀνθέων;

— Ναί.

— Ἐντὸς θαλάμου, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ταπήτων;

— Θαυμασίως.

— Καὶ ἐπὶ τοῦ ὁρόφου ἐζωγραφημένα πρόσωπα;

— Ἀκριβῶς· μεταξύ δὲ δύο παραθύρων. . .

— Μία εἰκὼν;

— Ἀξιολύμαστος.

— Παριστώσα δεκαοκτὴν εἰκοσαετιδὰ γυναῖκα;

— Ναί.

— Ἐκνήν;

— Ἄριστα.

— Ὁραίνω ὡς τοὺς ἀγγέλους;

— Ὁρασιώτερον.

— Εὐγε! Τότε, τί ἐπράξατε;

— Περιποιήθη τὸ τραῦμά σας.

— Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, λίαν ἐπιτηδεῖς.

— Ὅσον ἠδυνήθη.

— Θαυμασίως, ἀγκλητέ μοι κύριε, θαυμασίως, διότι, τὴν πρωῖαν τῆς σήμερον, ἡ πληγὴ μου εἶχε σχεδὸν ἐπουλωθῆ καὶ ἦτο ῥοδόχρους.

— Χάρης εἰς βάλσαμον, τὸ ὅποιον ἐγὼ αὐτὸς κτεσκεύασα καὶ ὅπερ θεωρῶ ἀλάνθαστον, διότι πολλάκις, μὴ ἔχων ἐπὶ τίνος νὰ ἐφαρμόσω αὐτό, ἐτρύπησα τὸ ἴδιον δέμας μου καὶ αἰ πληγαὶ ἐπουλοῦντο ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Φίλιπτε κύριε Ῥεμῆ! ἀνερώνησεν ὁ Βουσού, εἰσθε ἐξαιρετος ἀνθρώπος καὶ αἰσθάνομαι κλίσειν πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐπειτα ὅμως; ἂς ἴδωμεν τί συνέβη ἔπειτα.

— Ἐπειτα; Ἐλιποθυμήσατε ἐκ νέου καὶ ἡ φωνὴ μὲ ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεώς σας.

— Πόθεν σὰς ἠρώτα;

— Ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου.

— Ὡστε δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἴδῃτε τὴν κυρίαν;

— Δὲν εἶδον αὐτήν.

— Καὶ τῇ ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι τὸ τραῦμα δὲν ἦτο ἐπικίνδυνον καὶ ὅτι, μετὰ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, δὲν θὰ ἐφάνετο πλέον ἴχνος αὐτοῦ.

— Ἐδείχθη εὐχαριστομένη;

— Μαγευμένη, διότι ἀνέκραξεν: Ὅποια εὐτυχία, Θεέ μου!

— Εἶπεν, ὅποια εὐτυχία! Ἀγαπητέ μοι κύριε Ῥεμῆ, θὰ σὰς καταστήσω εὐτυχῆ, Ἐπειτα, ἔπειτα;

— Ἐπειτα, τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει· ἀφοῦ εἶχον περιποιηθῆ ὑμᾶς, ἡ παρουσία μου ἦτο πλέον περιττὴ. Τότε, ἡ φωνὴ μοι εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ. . .

— Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά σας;

— Ἀναμφιβόλως, ἐνεκὰ τῆς θεραπείας τοῦ τραυματίου, περὶ τῆς ὁποίας εἶπον ὑμῖν.

— Ἐνθυμούμαι, ὅτι ἡ φωνὴ σὰς εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ.

— Ἔστε τίμιος ἀνθρώπος μέχρι τέλους· μὴ ἐκθέσητε μίαν ἀτυχῆ γυναῖκα, παρασυρθεῖσθε ἐξ ὑπερβολικῆς φιλανθρωπίας· καλύψατε ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς ὑμῶν καὶ δέχθητε, ἄνευ ἀντιρροήσεως νὰ ὁδηγηθῆτε εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Ὑπεσχέθητε;

— Ἔδωκα τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἐτηρήσατε αὐτόν;

— Τὸ βλέπετε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ νέος, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τὴν θύραν.

— Εἶναι πράξις ἐξαιρετος, πράξις τιμίου ἀνδρός· λοιπόν, ὅσον ἂν εἶμαι ὠργισμένος ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου, δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἶπω ὑμῖν: Τὴν χεῖρά σας, κύριε Ῥεμῆ.

Ὁ Βουσού, ἐνθουσιασμένος, ἔτεινε τὴν δεξιάν του πρὸς τὸν νεκρὸν ἰατρόν.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, διαπορῶν.

— Τὴν χεῖρά σας, τὴν χεῖρά σας, ἀξίζετε νὰ εἰσθε εὐγενής.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, θὰ εἶναι αἰωνία δόξα δι' ἐμέ, ὅτι ἔβλησα τὴν δεξιάν τοῦ ἀνδρείου Βουσού δι' Ἀμβραζ. Ἐχω ὅμως μίαν τύψιν.

— Ποῖαν;

— Εἰς τὸ βαλάντιον ὑπῆρχον δέκα πιστόλαι.

— Λοιπόν;

— Εἶναι ὑπερβολικὴ ἀμοιβὴ δι' ἐκείνον, ὅστις πληρώνεται ἐκάστην τῶν ἐπισκέψεων του πέντε σολδία, ὅτε δὲν ποιεῖται αὐτὰς δωρεάν· ἀνεζήτουν, λοιπόν, τὴν οἰκίαν. . .

— Ὅπως ἀποδώσητε τὸ βαλάντιον;

— Ἀκριβῶς.

— Φίλιπτε κύριε Ῥεμῆ, αὐτὴ εἶναι ὑπερβολικὴ ἀβρότης· ἐκερδίσατε ἐντίμως ἐκεῖνο τὸ ποσὸν καὶ σὰς ἀνήκει.

— Πιστεῦετε; εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἐνδομύχως εὐχαριστημένος.

— Σὰς τὸ ἐγγυῶμαι· μόνον δὲ παρατηρῶ, ὅτι δὲν ὤφειλε ν' ἀνταμείψῃ ὑμᾶς ἡ κυρία, διότι δὲν γνωρίζω αὐτήν, ὡς οὐδ' αὐτὴ γνωρίζει ἐμὲ περισσότερον.

— Ἰδοὺ καὶ ἕτερος λόγος· βλέπετε;

— Ἐννοῶ, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσιν.

— Ὑμεῖς ἔχετε ὑποχρέωσιν;

— Τὴν ὁποίαν θὰ ἐκπληρώσω. Τί πράττετε εἰς τοὺς Παρισίους; Ἐξομολογήθητέ μοι.

Δμλ.

[Ἐπειτα συνέβη.]

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

(Ἐνῆνεκα καὶ τέλος, ἴδε προηγουμένον φύλλον)

Ἡ Ἀσία ἀφ' οὗ πρῶτον ἠρώτησε τὸν Ὀλάφ, καὶ εἶδεν ὅτι ἐπέμενε νὰ ἐξκκολληθῆ τὴν περιήγησιν του εἰς χώρας ἀγνωστούς, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Πρόσεχε, Ὀλάφ, καὶ ἤγγικεν ἡ ὥρα,

καθ' ἣν ἡ δύναμις ἡμῶν θά λήξῃ, καὶ τότε μόνῃ ἡ Μαῖρα τῶν Δοφρίων θά δύναται νά πληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας σου».

Ὁ Ὀλάφ δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πείθονται εὐκόλως εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων. Ὅθεν δὲν ἔδωκε τὴν πρόπουσαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀσίας.

— Τίποτε, τίποτε! εἶπεν· ἐγὼ θέλω νά ἀνχωρήσω! δὲν ἀκούω ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ! Ἔλα, Ἀμερικῆ, ἐμπρός!

Καὶ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλὰ μάτην ἀνεζήτησε τὴν Εὐτυχίαν καὶ εἰς τὸν Νέον Κόσμον, δὲν ἠδυνήθη νά τὴν εὕρῃ· ἀλλὰ μετὰ τὸ πέρασ τῆς περιηγήσεως ταύτης, εὐρέθη αἴφνης ζοφερὰν τινὰ νύκτα ἔξω τῆς μικρᾶς πύλης τοῦ πύργου του.

⊙

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον του καὶ κατὰ τὴν διαβάσιν του οἱ ὑπηρεταὶ παρατεταγμένοι ἀνεκραύγαζον μετ' ἀγαλλιάσεως:

— Ζήτω ὁ Αὐθέντης μας! Ζήτω!

Τὸν παρηκολούθησαν δὲ εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν προγόνων, ἥτις βαθμηδὸν ἐφωτίσθη διὰ ζωπρῶν πυρῶν.

Ὁ Ὀλάφ ἀπ' οὐ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὑπὸ οὐρανίσκου σκιαζόμενον θρόνον του, ὅπου συνήθως ἐκάθητο τὴν ἐσπέραν, ἠσθάνθη κόπωσην τοσοῦτον σφοδρὰν καὶ τοσοῦτον καταφανῆ, ὥστε αἱ ἀνευφημίαι τῶν ὑποτελῶν του ἐσθέθησαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν. Οἱ πάντες ἐσιώπησαν, διότι ὁ Ὀλάφ ἐφαίνετο ὡς ὑπὸ κακοῦ τινος πνεύματος κατεχόμενος. Ἦτο καταβεβλημένος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀτενεῖς, τὸ μέτωπόν του συνοφρυωμένον, οἱ ῥῶθνες συνεσταλμένοι.

Οἱ ἀτυχεῖς θεράποντες μὲν ἀνέπνευον καὶ κατεπτοημένοι καὶ ἀναυδοὶ ἀνέμενον πότε νά συνέλθῃ ὁ Κύριός των.

Νέφρ καπνοῦ μαύρου ἐξήρχοντο ἐκ τῶν πυρῶν καὶ ἐπλήρουν τὴν αἰθούσαν, καὶ σπινθήρες ἐξήκοντιζοντο πυκνοὶ καὶ ἀπαισιῶς τρίζοντες...

Τί συμβαίνει!

Αἴφνης ὁ Ὀλάφ ἐφάνη ἀνακύπτων ἐκ τῆς νάρκης του, καὶ μετὰ φωνῆς βροντῶδους ἀνεφώνησε:

— Φέρετέ μου τὸ βασιλικὸν κύπελλον!

Ἐπειτα δὲ μετὰ φωνῆς ὀλιγώτερον ἐπιτακτικῆς προσέθηκε:

— Ἐρικ μου, πιστέ μου Ἐρικ, ἀγαπητέ μου θεράπων, εἰς σὲ ἀνήκει ἡ τιμὴ νά το γεμίσης καὶ νά μοι τὸ προσφέρῃς.

Νέος τριακοντούτης περίπου ἔδραμε προθύμως νά ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ὀλάφ.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπανῆλθεν ὁ νέος κρατῶν τὸ κύπελλον, ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Ὀλάφ, ὅστις εἶχεν αὐτὸς παραδοθῆ εἰς τὰς βαθεῖας σκέψεις του, ἐκλινε τὸ γόνυ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου του καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ πολυτίμον κύπελλον.

Τὸ βασιλικὸν τοῦτο κύπελλον στηριζόμενον ἐπὶ χρυσοῦ ποδὸς τορευτοῦ, συνέκειτο

ἐξ ἑνὸς τεμαχίου ὀρυκτοῦ χρυστάλλου, καὶ ἦτο θαυμασιῶς κεκοσμημένον διὰ ποικιλόχρων πολυτίμων λίθων.

Ὁ βασιλεὺς Χάραλδος ὁ Δ' εἶχε δώσῃ τὸ κύπελλον τοῦτο δῶρον πρὸς τινὰ τῶν προγόνων τοῦ Ὀλάφ, καὶ ἀπὸ δύο ἡδὴ ὀλῶν αἰῶνων οὐδέποτε ἄλλοτε ἐξήρχετο ἐκ τῆς πολυτίμου θήκης του ἢ ἐν ἐξαιρετικαῖς μόνον περιστάσεσιν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ θρύλος περὶ τοῦ κυπέλλου τούτου, θρύλος θλιβερός. Ὅσακις δὴλον ὅτι μέλος τι τῆς οἰκογενείας μετεχειρίζετο τὸ κύπελλον, καὶ κατ' ἀτυχίαν ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἔπιπτε κατὰ γῆς, ἀπέθνησκεν ἐντός εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

Γ

Ὁ Ὀλάφ λοιπὸν ἔλαβε τὸ κύπελλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θεράποντος, καὶ ἠγέρθη ὡς ἐάν ἤθελε νά προπιῇ ὑπὲρ τινος. Ἀλλ' ἐνεκα βιαίας κινήσεως τῆς χειρὸς του, διεξέφυγε τῶν δακτύλων του καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης!

Παρευθὺς οἱ θεράποντες πάντες ἐστέναξαν καταληφθέντες ὑπὸ κρουροῦ τρόμου.

— Αὐθέντα, ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Ὑψιστον, διότι εἶνε κακὸς οἰωνός! ἀνεφώνησεν ὁ πρεσβύτατος τῶν θεράποντων.

Ἀλλ' ὁ Ὀλάφ ἀπεκρίθη ἀποτόμως:

— Ὁ μόνος κακὸς οἰωνὸς εἶνε ἡ ἀπουσία τοῦ Ἐρικ! Τί ἐγείνειν ὁ Ἐρικ, ὁ πιστός μου θεράπων.

— Ἐδῶ εἶμαι, αὐθέντα! ἀπεκρίθη ὁ Ἐρικ.

— Σὺ εἶσαι ὁ Ἐρικ; Δέν σε γνωρίζω!

Ὁ Ἐρικ ἦτο παιδίον καὶ σὺ εἶσαι ἀνὴρ, σὺ εἶσαι μελαχρινός καὶ ὁ Ἐρικ ἦτο ξανθός. Ποῦ εἶνε ὁ Ἐρικ; Χθὲς ἀκόμη ἦτο ἐδῶ! Ποῦ εἶνε;

— Τὸ χθὲς αὐτὸ εἶνε πολὺ μακρὰν, αὐθέντα μου, ἀπέχει πολὺ, καθὼς πολὺ ἀπέχει καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεχώρησατε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρικ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνχωρήσεώς σας εἰκοσάκις εἶδα τὰς χιόνας ἀναλυομένας καὶ τοὺς λειψῆνας πρασινίζοντας, εἰκοσιν ὄλα ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε, αὐθέντα μου!

— Θά σε τιμωρήσω, ἀγροῦκε καὶ παρὰ φρον! ἀνεφώνησε πρὸς τὸν Ἐρικ βιαίως ὁ Ὀλάφ καὶ περιέφερε βλέμμα ἀγριὸν ἐπὶ πάντας τοὺς περιστάτας θεράποντας.

Οἱ δὺς μοῖροι θεράποντες κατεπτοημένοι παρετήρουν μετὰ ταραχῆς αἰεὶ ἐπιτεινομένης τὸν αὐθέντην των καὶ ὑπεψιθύριζον μεταξὺ των: Παρεφρόνησεν ὁ αὐθέντης μας.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἄλλοι θεράποντες· ὁ δὲ Ἐρικ ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς τὸν Ὀλάφ:

— Ὁ ἐκλαμπρότατός μου αὐθέντης εὐκρεστεῖται νά μὴ θέλῃ νά ἀναγνωρίσῃ τὸν πιστὸν του θεράποντα... ἀλλ' ὅμως θά εὕρῃ ἐδῶ — καὶ ὁ Ἐρικ ταῦτα λέγων ἀπεκάλυψε βιαίως τὸ στήθος του — θά εὕρῃ ἐδῶ τὴν οὐλὴν τοῦ βαθυτάτου τραύματος, τὸ ὅποιον ἔλαβε πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ὑπερασπίζων τὴν ζωὴν τοῦ αὐθέντου του.

Ὁ Ὀλάφ εἶδε τὴν οὐλὴν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγινήσεως, ἀλλὰ παρατηρήσας εὐθύς ἔπειτα αὐτὴν μετὰ πλείονος

προσοχῆς, εἶπεν ὡς λαλῶν καθ' ἑαυτὸν:

— Τῶ ὄντι ἡ ζωὴς ἦτο φοβερὰ καὶ ὁ Ἐρικ καὶ ἐγὼ δὲν εἶχομεν ἄλλο ὄπλον παρὰ μόνον τὸ ἐγχειρίδιόν μου!... Ἡθέλησα νά το κτυπήσω τὸ θηρίον, τὸ ὀπιῶν με ἀνέτροψε καὶ μ' ἔσφιψε κατὰ γῆς... Ὀλίγον ἔλειψε νά με πνίξῃ... καὶ ἐλιποθύμησα... Ὅταν ἔπειτα συνῆλθον, εἶδα τὸν Ἐρικ ἐξηλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν μου καθηραγμένον... ὀλίγα τινὰ βήματα μακρὰν μου ἔκειτο ἄπνουν τὸ θηρίον, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς του ἐξεῖχε μόνον ἡ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀλάφ λέγοντος ταῦτα ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Σὺ εἶσαι! σὺ εἶσαι! ἀνεφώνησεν ὀρμῶν πρὸς τὸν Ἐρικ καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν. Σὺ εἶσαι!

Καὶ ἀπ' οὗ τον κατασπάσθη ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἐκάθησε καταβεβλημένος ἐκ τῆς συγινήσεως.

— Ἀμ' ὁ Ναδῶδ; ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ὀλάφ μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν.

— Σὰς ἀφῆσε χρόνους, ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθησαν οἱ θεράποντες.

— Τί λέγετε; Ἀμ' ὁ Σούενον, ὁ Χριστιανός, ὁ Βάλδεμαρ, ὁ Χριστοφόρος, ὁ Βγοῖνος;

— Ἀπέθαναν, ἐκλαμπρότατε!

— Ἀπέθαναν; ἀπέθαναν! ἀπέθαναν! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀλάφ ὡς ἔξω φρενῶν... Θέλω νά τους ἰδῶ!... Νά μοι τοὺς φέρετε τώρα εὐθύς!... Τί με βλέπετε;... Δέν με ὑπακούετε πλέον; — Τί σημαίνει ἡ ἀπειθείά σας;... Ἐμὲ δὲν ὑπακούετε; ἐμὲ; Ὅλοι λοιπὸν φυλακὴ!... Φυλακὴ, ἠκούσατε τί εἶπα; Ὅλοι μέσκα!...

Καὶ ὡς παράφρων ὁ Ὀλάφ προσήρχετο πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν περιστάτων, οἵτινες ἔντρομοι ἐχώρουν πρὸς τὰ ὀπίσκα!...

Ἡ ἀγωνία αὐτὴ ὠφέλησε τὸν Ὀλάφ ἀποδιώξασα τὴν κατέχουσαν αὐτόν μαγίαν καὶ τὴν παραφροσύνην. Διὸ παρευθὺς ἐγένετο πρῶτατος καὶ ἡμέρος, ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενον κύπελλον, εἶπε νά το γεμίσωσι πάλιν, τὸ ἔπιεν ἀμυστί, ἀπέτεινε διὰ τῆς χειρὸς φιλικῶν χαιρετισμῶν πρὸς τοὺς θεράποντας, καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὰ δώματα του εἶπε μειδιῶν τὸ γλυκὺ μειδιάμα τῶν ἀρχαίων του ἡμερῶν:

— Καλὴν ἐντάμωσιν αὔριον!

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Ὀλάφ πάντες οἱ θεράποντες, ὧν οἱ πλείστοι εἶχον ἴδῃ αὐτὸν γεννώμενον, συνεσκέπτοντο ἐπὶ πολλὴν ὥραν τί ἄρα γε εἶχε συμβῆ.

Καὶ οἱ μὲν νεώτεροι ἔλεγον ὅτι κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας του, «κάποιος θά του ἔκανε μάγια» καὶ αὐτὰ βέβαια τὸν ἔφερον εἰς ἐκείνην τὴν ἀξιολύπητον κατάστασιν. Τώρα δὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸν πατρικὸν πύργον «τὰ μάγια ἐλύθησαν» καὶ ὁ αὐθέντης των θά ζῆσῃ πλέον εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος, ἀπληλαγμένος παντὸς κακοῦ.

Ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι θεράποντες ἀκούοντες τοὺς λόγους τούτους τῶν νεωτέρων, ἔσειον τὰς κεφαλὰς των καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι θά σωθῆ ὁ Ὀλάφ. Καὶ πῶς εἶνε δυ-

νατὸν νὰ σωθῆ, ἔλεγον, ἀφ' οὗ τὸ βασιλικὸν κύπελλον ἔπεσεν! ἀφ' οὗ τὸ βασιλικὸν κύπελλον ἔπεσε!!

Καὶ ταῦτα διαλογιζόμενοι ἀπῆλθον ἔπειτα καὶ αὐτοὶ βαδίζοντες ἀεροποδίητι.

ΙΑ'

Ὁ Ὀλάφ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διέτρεχε τὰς μακρὰς στοὰς τοῦ πύργου. Πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῶν διαφόρων δωματίων ἴστατο ἐνδοιάζων, καὶ ἀντιπαρήρητο χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ που. Ἀπὸ διαδρόμου λοιπὸν εἰς διαδρόμον μεταβαίνων, κατήντησε τέλος εἰς τὴν μεγάλην πύλην τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ ὄρος. Ἐκεῖ ἀνέπνευσεν ἀσμένως τὸν ὀρεινὸν ἀέρα, καὶ ὑπὸ ἀγνώστου τινὸς δυνάμεως ἀγόμενος, ἐξῆλθε καὶ ἐχάθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς παγετώδους καὶ διαφανοῦς νυκτός.

Πυκναὶ νιβάδες χιόνος κατέπιπτον σωρηδὸν καὶ ἀλλεπάλληλοι. Ἡ χιὼν συγκρατουμένη ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ἐνέδυνεν αὐτὰ διὰ λευκῆς τρόπον τινὰ μηλωτῆς. Ἐνίοτε δὲ συσσωρευομένη ἐπὶ τινος ἐλάτης ἐσχημάτιζεν ὑψίστην πυραμίδα, ἥτις μετ' οὗ πολὺ κατεκρημνίζετο αἰφνης καὶ κατέπιπτε κατὰ γῆς, ἀνεγείρουσα ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς κονιορτὸν ἀργυρόχρουν.

Ὁ ἀνεμος ἔτρεχεν ὀρμητικὸς εἰς τὰς κλεισώρειας, καὶ ὁσάκις συνήντα κώλυματι, ἀνεπήδα συρίζων ὑπεράνω τῶν ἀκρωρειῶν, ἐφ' ὧν ἐπεσώρευε νέφη τεφρόχροα καὶ δυσκίνητα.

Καθ' ὅσον δὲ προσήγγιζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τοσοῦτον ἡ νύξ ἐφαίνετο ζοφερωτέρα, ὡς ἐὰν ἐμάχετο ἀπεγνωσμένη ἡ Νύξ πρὸς τὴν Ἡῶ.

Ἄλλ' ὁ Ὀλάφ οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περι αὐτόν, τούναντίον μάλιστα ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν, ὡς ὑπὸ μαγνήτου ἀκαθέκτου ἐλκόμενος. Κατηυθύνετο ἀσυνειδήτως πρὸς τὸν ἀγαπήτόν του βράχον, ἐφ' οὗ πρὸ εἰκοσαετίας εἶχεν ἰδῆ τὴν ὀπτασίαν τῆς Μοῖρας.

Ἰνα δὲ φθάσῃ εἰς τὸν βράχον, ἔδει νὰ διέλθῃ χεῖμαρρον, οὗ τὰς δύο ὄχθας συνέδεε δένδρον ἡλικίας πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, πάλαι ποτὲ ἐκρίζωθεν ὑπὸ σφοδρῆς καιγίδος καὶ ῥιφθὲν ὑπεράνω τοῦ βράχου ὡς γιγαντιαία γέφυρα.

Ἄλλ' ὁ Ὀλάφ οὔτε τὸν χεῖμαρρον εὗρεν οὔτε τὸν κολοσσὸν τοῦ δάσους, διότι ἡ χιὼν πληρώσασα τὸ βράχον καὶ κατακαλύψασα τὸ δένδρον εἶχεν ἰσοπεδώσῃ τὰ πάντα. Τὸ δὲ ὕδωρ ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ψύχους ἦτο ἤδη πεπηγὸς καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ ἐστιλβεν ὡς λεῖθον κάτοπτρον, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται τῆς ἡοῦς λάμψεις ἐπιπτον παράγουσαι ἀντανεκλάσεις ποικίλας τὸ τε χρῶμα καὶ τὴν ἔντασιν.

Ὁ Ὀλάφ ἰδὼν τὰ χαριέστατα ταῦτα παίγνια τῆς φύσεως ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον νὰ τα θαυμάσῃ. Ὡς παιδίον δὲ ὅπερ προσπαθεῖ πάσῃ δυνάμει νὰ συλλάβῃ τὸ ἐρυθρὸν ἢ πράσινον ἢ κίτρινον μέρος τῶν ἀκαριαίως ὑπὸ τοῦ ἡλίου χρωματιζομένων διαφανεστάτων ἐκ σάπυνης σφαιρῶν, ἔκυψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πά-

γου τοῦ προσελκύνοντος τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, διὰ τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων ἀλλὰ παρευθὺς ἀνεκραύχασεν ὀδυνηρῶς, ἐχώρησε πρὸς τὰ ὀπίσω βιαίως, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐστάθη ἀκίνητος καὶ ἀναυδὸς ὡς στήλη ἀλός.

Ἄλλὰ τίς ἦτο ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης ἐκπλήξεως αὐτοῦ;

Ὁ Ὀλάφ εἶχεν ἰδῆ τὸ πρόσωπόν του ἐν τῷ φυσικῷ ἐκείνῳ κατόπτρῳ, καὶ παρατηρήσας τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου του καὶ τὴν ὑπόλευκον κόμην του, κατενόησε διατὶ εἶχον ἀποθάνῃ ὁ Σούενον, ὁ Ναδῶδ καὶ οἱ λοιποὶ θεράποντες, καὶ διατὶ ὁ Ἔρικ ὁ νεκρὸς καὶ λεπτοφυῆς ἀκόλουθός του εἶχε γίνεαι θεράπων ῥωμαλέος, καὶ διατὶ οἱ θεράποντες ἐπευφήμισαν ἄμ' ἰδόντες αὐτὸν ἐπανελθόντα. Τότε μόνον κατενόησε πόσον μακρὰ ἦτο ἡ ἀπουσία του.

— Καὶ ἀκόμη δὲν εὗρηκα τὴν Εὐτυχίαν, ἀνεφώνησεν. Ἄλλ' ὅμως θά τὴν εὔρω, διότι ὑπάρχει, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν εὔρω...

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπορεύθη βήματι ταχεῖ καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἐκλογῆς του.

— Ὡ Μοῖρα τῶν Δοφρίων, ἀνεφώνησε, μοὶ εἶπες ὅτι μετὰ εἴκοσιν ἔτη θά με ἴδῃς πάλιν! Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἐμμένω πιστὸς εἰς τὸν λόγον μου, εἶμαι ἐδῶ. Σὺ θά τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου; ὦ Μοῖρα τῶν Δοφρίων; . . .

— Ἄν με ἀναγκάσῃς, ἀπεκρίθη φωνή τις ἡχηρά.

Ἄμ' ἀκουσθέντων τῶν λόγων τούτων παρευθὺς οἱ Δοφρίοι ἐρωτίσθησαν ὑπὸ ἀστραπῶν, καὶ πάραυτα ἀντήχησαν βρονταί. Ὁ κεραινὸς ἐπήδα ἀπὸ νέφους εἰς νέφος ἀναζητῶν τὸ μέρος τοῦ ὄρους, ὅπερ ἤθελε νὰ ἀφανίσῃ. Ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, ἐνέσκηψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ὀλάφ καὶ κατὰ μικρὸν ἐξαντλουμένης τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς ἐλκωεῖδη τινὰ ἀτραπὸν καὶ δι' αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τι βράχον, ἐξ οὗ οὐδέποτε πλέον ἐξῆλθε.

Ὁ Ὀλάφ οὐδόλως ἐφοβήθη.

Αἰφνης βλέπει ἐνώπιόν του τὴν Μοῖραν τῶν Δοφρίων ὠχροτάτην, ἀτακτὸν ἔχουσαν τὴν κόμην καὶ περιστεμμένην διὰ φλογόβολου στεφάνου.

— Ἐγήρασες, Ὀλάφ! εἶπε πρὸς αὐτόν ἡ Μοῖρα περίλυπος.

— Ἐπαθον πολλὰ, πάσχω καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ πάσχω. Θέλω τὴν Εὐτυχίαν.

— Αἱ Μοῖραι τῆς Τρομερῆς Κοιλιάδος σοὶ τὴν προσέφερον μυριάκις τὴν Εὐτυχίαν.

— Καὶ μυριάκις ἐγὼ ἀπέκρουσα τὴν προσφορὰν των, διότι δὲν ἦτο ἡ Εὐτυχία.

— Ἀκραιφνῆς καὶ αἰγιῆς Εὐτυχία, ὡς σὺ τὴν θέλεις, οὐδαμοῦ ὑπάρχει· δὲν σοὶ το εἶπον καὶ πρὸ εἰκοσαετίας; τὸ ἐλησμογήσῃς!

— Ὡ Μοῖρα! πρὸς τί νὰ μὴ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν; Οὐδ' ἐγὼ εἰξευρον εἰς τί συνίσταται ἡ Εὐτυχία, τὴν ὅποιαν ἐπιζητῶ· ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰξεύρω, ὅτι σὺ δύνασαι νὰ μοὶ τὴν δώσῃς, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ σέ τὴν ἀπαιτῶ. Λοιπὸν, τὴν ἀπαιτῶ.

— Ὀλάφ, λυπήσου τὸν ἑαυτὸν σου, λυπήσου καὶ ἐμέ! ἀνεφώνησεν ἡ Μοῖρα κλίνουσα τὰ γόνατα καὶ ἀπτομένη τῶν γονάτων τοῦ Ὀλάφ.

Ἄλλὰ μάταιαι ἀπέβησαν αἱ ἰκεσίαι τῆς, οὐδόλως ἔσχυσαν νὰ μαλάξωσι τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ὀλάφ.

Τότε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἐγερωθεῖσα ἀπεχώρησεν, καὶ ἀποβλέψασα πρὸς τὸν Ὀλάφ μετ' ἀπογνώσεως, ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς Ἀνατολὰς καὶ ἐποίησε σημεῖον προσκλήσεως.

Παρευθὺς ὁ οὐρανὸς ἐφάνη ταπεινούμενος καὶ ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ ὀρίζοντος, περισταλέντος ἐν σμικρῷ, ἐσχηματίσθη σφαῖρα νεφελώδης. Ἀπὸ τοῦ κέντρου δὲ τῆς σφαίρας ταύτης ἀπεσπάσθη σάββανον μέγα, ὅπερ, ἀνεμούμενον μετ' ὀρμῆς, μόλις ἤπτετο τῶν κορυφῶν τῶν βράχων. Ἐφάνετο δὲ ὡς ζωογονούμενον ὑπὸ ἀοράτου τινὸς καὶ ἀνεξηγήτου δυνάμεως. Κατὰ μικρὸν αἱ ἀκραι αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς ἀσχημάτιστοι, ἐφάνησαν λαμβάνουσαι ὠρισμένον τι σχῆμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατάγου τῆς καταγιγίδος, καὶ τὸ νέφος ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ καταπίπτον διεροαγῆ, καὶ ἐξ αὐτοῦ προέκυψε φάσμα πένθιμον, ἐρείπιον ἀνθρωπίνου σώματος, σκελετὸς διαφανῆς καὶ κολοσσαῖος.

— Ἐμπρός! ἀνεφώνησεν ἡ Μοῖρα.

Ὁ Ὀλάφ προσήλωσε πρὸς αὐτὴν ὕστατον βλέμμα καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς ἀνοικτὰς ἀγκαλάς τοῦ σκελετοῦ, ὅστις περιέσφιγγεν αὐτὸν καὶ ἀπαίσιος ἠκούσθη τριγμὸς ὀστέων συντριβομένων.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ὀλάφ ἐγένετο κόνης.

Ἡ δύσμοιρος Μοῖρα ἐστέναξε βλέπουσα ἀποσυντιθέμενον τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον ἠγάπησε. Καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ἐξατμισθὲν ἐν τῷ ἀπείρῳ καὶ τὸ ὕστατον μέρος τοῦ σώματος, ὅπερ πρὸ τινων στιγμῶν ἦτο καὶ ὠνομάζετο Ὀλάφ; ἀνεφώνησεν:

— Ἐν τῷ θανάτῳ εὗρηται ἡ ἀληθὴς Εὐτυχία!

Καὶ μετὰ ταῦτα . . . ἐξῆφανίσθη.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἀλέξ. Ν. Βῆλον. Δεδεμ. ὁρ. 2, ταχυδρ. ὁρ. 1. — κ. Κ. Π. Βῆλον. Συνδρομὴ Σας ἐλήφθη σὰς ἐπιστρέφουσαν ὁρ. 1. εἰς γραμματόσημα διότι ἡ συνδρομὴ εἶναι ὁρ. 6 καὶ οὐχὶ 7, τὴν ὑπ' ἀριθ. 174 ἀπόδειξιν σας ζητήσατε παρὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ντούρου. — κ. Π. Δ. Τ. Σόρον. Ἀμφοτέρω ἀκατάλληλα ἔδωκα. — κ. Σ. Α. Μ. Ἀργυροτόλιον. Ἐστάλησαν. — κ. Κ. Σ. Χ. Πύργον. Τὸ πρῶτον ἐλήφθη, καταχωρηθήσεται δὲ προσεχῶς. Τὸ τελευταῖον ἀκατάλληλον ἔδωκα. — κ. Α. Ρ. Λαμίαν. Ἐστάλησαν ἅπαντα. — κ. Γ. Δ. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Α. Μεσσῆνην. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Σας γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Δ. Σ. Λιόσσαν. Ἐστάλησαν. — κ. Α. Μ. Χιλκίδα. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ὁ Α τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀπὸ δραχ. 5 διδμήνου 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους: τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ «Ἄσπερ Ἰκίνα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισσεβούρ, τόμοι 4, ἀπὸ ὁρ. 2, [ἰαυθ. ταχυδρ. 2, 20.]

«Ἐκέναι», σατυρικὰ διηγήματα, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ. 60. «Τὰ 500,000,000 πη», Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστορημα ὑπὸ Ζουλιου Βίρν, λεπτά 60.

«Ἀποκνημνίσματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαπαισιῶ τοῦ Κολοκοτρώνη, ὁρ. 1 [ἰαυθ. ταχ. 1, 20].